

Juni 2015. Eerste jaar.

Blad zonder naam

Periodiek van schaakvereniging EsPion

Vrijdag 29 mei

10.30 uur:

Samen met Peter Haan naar Dirk III (Dirk van de Broek) voor bier en wijn. Een feestje op zich. Waarom Dirk III? Omdat de kratten bier ongelooflijk in de aanbieding zijn. Om doorverkoop te voorkomen mogen er per klant maar drie kratten worden afgenomen. In etappes arriveren 9 kratten in mijn auto. Peter blijkt ook nog eens verstand te hebben van wijn, schiet alle kanten op, - net als in de auto - maar hier zie ik een kind in een speelgoedwinkel dat weloverwogen besluit wat er mee gaat. Missie geslaagd, op naar de Old School. Onderweg een telefoontje naar Tom. Hij komt ook naar de Old School met de overige boodschappen. Ze zijn door AH verzameld. Op zijn beurt belt Tom Robert, waarop Robert op zijn fiets springt. We gaan allemaal dezelfde richting op.

12.30 uur:

De boodschappen zijn uitgeladen en voor de toog uitgesteld. Hoe zal het er morgen uitzien, de zaal, het buffet? Tot onze schrik blijken de kleine tafeltjes in de zaal weliswaar geschikt te zijn voor schaken maar niet om ze gezellig bij elkaar te schuiven. Beraad. Een belletje naar Butlerverhuur en de oplossing is daar, ondanks dat Peter tijdens het beraad naar andere onderwerpen flitst, zoals Saksische leverworst.

Onverwacht extra werk dus. Peter en ik weer in de auto richting Spaklerweg, alwaar we met 5 tafels en 3 buffettafels Butlerverhuur weer uitkomen. Mijn auto past er omheen, wat is die toch groot.... Op naar de Makro. Twee Saksische Leverworsten, drie stukken kaas en twee pakken servetten kunnen er ook nog wel bij.

14.00 uur:

Terug bij de Old School. Tom is naar huis, maar gaat eerst papieren kleden halen voor op de tafels. Robert staat trouw te wachten bij de Old School en leent zijn spierballen uit. Voldaan verlaten we de Old School en spreken af morgen weer present te zijn om 11.00 uur. De inloop is immers vanaf 15.00 uur !!

Dit exemplaar is bestemd voor:

DE LEZER VAN DEZE WEBSITE

Zaterdag 30 mei

De voorbereiding

12.30 uur

Mensenkinderen wat is er door de FC veel aan voorbereidend werk gedaan: tronie boekjes, consumptiebonnen met punten, prijslijsten, tafelnummers, naam stickers, blaadjes met 'gereserveerd voor eten', etc. etc. Johan Echmeier is onze hulp vanuit Old School. Hij maakt ons wegwijs en legt uit hoe het koffieapparaat werkt, welke stopcontacten wel en niet werken, hoe de beamer kan worden ingesteld. Robert en Peter ruimen de bar in en uit. Tom buigt zich over al het papierwerk. Ik sjouw even later met tafels en met z'n allen delen we de zaal in. De beelddenker onder ons geven we de ruimte.

14.00 uur

Alle tafels staan op hun plek. Ook de buffettafels. Nu nog alle tafels voorzien van een wit damastje. Tom heeft vijf rollen van acht meter. Samen met Peter begint het knip en plakwerk. Een half uur later zijn de kleuren bruin en blauw allemaal veranderd in wit en is de zaal goed toonbaar. Alle drank staat op haar plek. Zes liter koffie is in de maak. In de chocoladelaag aan de bovenkant van de koekjes zijn afbeeldingen van paarden, lopers, koningen afgebeeld. Tsja je komt er maar op. Terwijl ik de zaal rondkijk komt er een pet binnen. Daaronder een vriendelijke rustige man. Hij blijkt van de band te zijn en arriveert als eerste. Een kwartier later komen de overige mannelijk leden van de band binnen. Het installeren van alle muziekapparatuur lijkt een fluitje van een cent voor hen en het verbaast mij dan ook niet dat even later de eerste klanken de zaal vullen. Het is de toetsenist die zijn vingers soepel maakt. Nu is het wachten op de diva van de band. Tegen drie uur komt zij binnen. Een elegante tred vergezeld door een brede glimlach. Rustig neemt de zangeres plaats op het podium en pakt de microfoon alsof het een ijsje is waarvan je het veel te grote

bolletje er niet af wil laten vallen. Een prachtige stem klinkt uit de boxen. Het echte soundchecken is begonnen.

Ik verbeeld mij dat alle voorbereidende werkzaamheden nu veel sneller gaan.

15.00 uur

Rob Ansink treedt als eerst gast binnen. En na hem volgen er meer en meer en meer. De teller zal uiteindelijk eindigen op 82. Jan Brugman en zijn vrouw komen binnen. Boor Fekkes zie ik. Later Johan de Lange. Ik krijg een berichtje van Hugo en Nadine met een hartelijke tekst waarin zij ons een fijn feest toewensen. De schurk!! Een half uur later stappen ze samen de Old School binnen.

Prachtig te zien hoe een ieder die gewoonlijk op donderdagavond altijd fier en zelfverzekerd de speelzaal binnenkomt nu wat drementelend om zich heen kijkt, nauwlettend in zich opnemend wie er allemaal zijn. De comfortzone is aangepast. Veel partners zijn er. Er wordt gezoend 'lang niet gezien', 'leuk dat je er bent', ik hoor het her en der. En in herhaling. De toog blijkt een veilige plek. Er wordt geklit. Waar de drank is vind je de file, zo blijkt maar weer. Maar de zaal moet toch worden gevuld en de tafels hun gezelschap krijgen.

Dicky lijkt mij het best om in te zetten als 'verkenner'. Onze geweldige Marcel Kusse heeft samen met zijn vriendin Dicky opgehaald uit Torendael. Van nieuwe leden moeten we het hebben, van mij mag hij nu al voorzitter worden. Geweldig dat de FC ook aan een afrijplank heeft gedacht voor de rolstoel van Dicky om de twee treden richting zaal te overbruggen. Eén ding is over het hoofd gezien, de plank is 20 cm te smal. Dat gaat dus niet lukken.

Even later zweeft Dicky in haar rolstoel gedragen door acht handen in de lucht. Ze slaakt kreetjes van opwinding die anders klinken dan wanneer zij het oneens is met het verloop van het schaakspel, ik meen toch te denken dat ze hetzelfde bedoelt. Na een zachte landing rijd ik haar richting één van de tafels. Dicky maakt direct misbruik van de situatie en vraagt mij een tonic te halen. Vanwege haar opwindende vlucht besluit ik als een ware steward voor haar naar de pantry te gaan.

Het feest

16.00 uur

Iedereen zit in de zaal. De tafels zijn genummerd A t/m F. Op elke tafel ligt ter inzage een tronieboek. De barbezetting is aanwezig en net voordat ik iets wil gaan zeggen gaat m'n mobiel. Denny, de Indonesische cateraar aan de lijn, een laatste check. Gisteren hem nog gebeld het buffet uit te breiden naar 75 personen. Ik zeg dat er ongeveer 80 mensen aanwezig zullen zijn en ik hoor aan de andere kant van de lijn de

geruststellende woorden dat hij voldoende bij zich zal hebben. En dan het podium op voor een woordje van de voorzitter. De woorden willen wel komen, maar de plaatjes stokken al na de eerste. Huh ? Daar sta je dan met dat ene plaatje achter je, die maar niet meer van haar plaats wil: een hond en een chimpansee. Leg dat maar uit. Ik ratel wat over Hans Ree, over mensen, elkaar ontmoeten en sluit af met een applaus voor de FC. Maar niet zomaar een applaus, nee, een applaus waarin de mate van waardering voor al het werk van de FC tot uitdrukking moet komen. Een luid applaus volgt, houdt aan en wordt door 'n enkeling krachtig aangevuld met ongecontroleerde keelgeluiden.

De waardering is duidelijk. Ik geef de microfoon over aan Henk Boot, voorzitter van de SGA. Hij doet wat er van hem wordt verwacht, toont zijn blijdschap over een nieuwe vereniging in Amsterdam, wenst ons succes en een geweldig feest. Aan de bar praten we samen verder, terwijl in de zaal de mensen elkaar beginnen te vinden.

Het is Tom die voor de eerste onderbreking zorgt. Elke tafel krijgt de opdracht met elkaar te bespreken wat zij gemeenschappelijk hebben en dat vervolgens non-verbaal voor de anderen uit te beelden. Het is niet moeilijk te bedenken uit wiens koker dit komt. Tafel C bijt het spits af. De gemeenschappelijke deler van deze tafelgenoten blijkt fietsen te zijn. De nonverbale uitbeelding heeft iets weg van 'line dancing' of fitness voor mensen op leeftijd. Anderen volgen en de wisselwerking is op gang.

Inmiddels is de vrouw van Robert rond aan het gaan met schalen Sushi's. Ze worden dankbaar genuttigd op een enkeling na, die aangeeft niet van rijst te houden, waarop Saskia de gevleugelde woorden bezigt: "dan eet u er toch omheen".

17.30 uur

De beurt is aan de band. De drank vloeit. De sfeer is goed. Rond half zes komt Denny, de cateraar binnen. Zijn bestelbusje staat voor de zijdeur, tien stappen verwijderd van de drie lange buffettafels.

Nasi Putih, Nasi Goreng, Bami Goreng, Ajam Pedis, Sambal Goreng Telor, Daging Rendang, Daging Semur, Sateh Ayam, Sajur Lodeh, Sambal Goreng Buncis, Petjil, Lumpia Goreng vinden in overvloed hun weg richting buffet. Mij bereikt het bericht dat in de keuken beneden geen warm water uit de kraan komt voor het vullen van de chaving dishes. Met twee grote emmers naar het restaurant boven, als de berg niet tot Mohammed komt, zal Mohammed tot de berg gaan. Probleem opgelost.

Maar een probleem komt helaas nooit alleen. De bar meldt dat de witte wijn al bijna op is. Hoe is dat mogelijk ? Het is nog niet eens zes uur. En de FC heeft de inkoop tot op de milliliter berekend, maar wat heeft het voor zin om daarover na te denken. Ik

meld dat ik met Peter naar onze drankleverancier rij, Dirk III. Richting deur vraag ik aan Hannie een oogje in het zeil te houden op het klaar zetten van de gerechten. Gijpen of overstag gaan, daar draait ze haar hand immers ook niet voor om. En wat die witte wijn betreft: de grote bellen van glazen nodigen uit tot uitbundig inschenken. De gastvrijheid is groot.

18.00 uur

De witte wijn is aangevuld. Alle gerechten staan klaar en beginnen op temperatuur te komen. Langzaam beginnen de geuren van Indonesische kruiden de zaal te veroveren. Roald vraagt waar de EHBO-kist is. Ik neem hem serieus vanwege het ernstige gezicht dat hij erbij trekt. Allerlei vreselijke zaken gaan door mijn hoofd, wat heb ik gemist, wie ligt er voor apegapen. Het blijkt een grap: door de etensgeuren kan Roald niet wachten en speelt zijn maag op.

Hannie, Willem, Saskia en Alfred stel ik aan als opscheppers. Saskia voor de basis, Hannie voor het vlees, Willem voor de groentegerechten, Alfred voor de sateh, de loempia's en de rest.

Exact om half zeven kan ik het buffet aankondigen. Na wat uitleg en instructies over 'looprichtingen' vindt de massa gemakkelijk haar weg en loopt alles in één vloeiende beweging. De lege bordjes aan het begin zijn aan het eind van de 'line up' door de opscheppers rijkelijk gevuld. Positieve reacties volgen. Al moet worden gezegd dat onze jongste telg bij de bar wat 'bluswater' nodig had, maar dat was ook de enige van wie ik dat heb gehoord.

19.00 uur

Ook de bandleiden en hun crew kunnen aan de maaltijd. Een vluchtige blik leert mij dat Denny wel voor meer dan honderd man moet hebben gekookt. Ook na volgende opscheprondes blijft er genoeg over.

Een rondje langs de tafels leert mij dat het buffet in goede aarde valt, waarop ik besluit zelf ook eens op te scheppen en ik ga in gesprek met Roald over die EHBO kist.

Uit mijn ooghoeken zie ik dat er voor een tweede keer wordt opgeschept. In China komt de waardering tot uiting in een boer, hier in een tweede loopje.

Ook de band doet haar tweede loopje, richting het podium.

20.00 uur

Voor meer dan honderd man eten. Dat blijkt wel als ik om acht uur naar de inhoud van de chaving dishes kijk. Francine (vrouw van Peter) en Wil (vrouw van Pieter) willen wel even wandelen. Een belletje naar de dichtstbijzijnde Chinees levert de wetenschap op dat Francine en Wil daar veertig bakjes kunnen komen halen tegen vijftig cent per stuk. Heen en terug is 30 minuten

wandelen. Doe maar. Wij vullen ze wel, zodat een ieder thuis nog wat heeft voor de nazit. De band heeft haar laatste noot gespeeld. Jos Kraay betreedt het podium en nodigt Tom Kooij, Pieter Kok en Pieter Schonhagen uit bij haar te komen zitten voor een diepte interview. De zaal is een dankbaar publiek. Het interview raakt geen gevoelige onderwerpen, maar reikt uit naar de historische context van beide verenigingen waaruit EsPion is voortgekomen, met als centrale vraag de persoonlijke ervaringen van de geïnterviewden. Mao, Stalin, het vrouwenschaak, de gebroeders Coomans en Bert Rietveld komen voorbij. De zaal luistert.

Ik ook, maar Francine en Wil zijn terug met de bakjes. Al luisterend vul ik samen met Hannie de bakjes, als twee fabrieksarbeiders gespecialiseerd in productiewerk. Monotoon wandelen we van de ene kant naar de andere kant van het buffet en scheppen de 'doggy bags' vol.

21.00 uur

Henk Enserink heeft het podium overgenomen. Zijn eerste stunt is dat hij bereikt dat alle mensen in de zaal een petje vrouwen van een krant en deze ook op hun hoofd zetten. Het Napoleontisch model lijkt zich daar het meest voor te lenen. Als ik een blik in de zaal werp zie ik ongekende tafereelen. Allemaal volwassen intelligente mensen met een krant op hun hoofd. Ik hoop vurig dat het beeld is vastgelegd door Hans Kamstra, de fotograaf. Het blijkt de opmaat te zijn voor het spel 'Petje op, Petje af'. Frank wint.

Na dit enerverende gebeuren volgt een kort verhaal van Henk over frustraties. Hij blijkt thuis samen met zijn vrouw een remedie te hebben gevonden om frustraties af te laten glijden. Mijn oren beginnen te twijfelen als ik alle aanwezigen onder aansporing van Henk op een niet bijzonder lekker in het gehoor klinkende melodie een samenzang hoor starten met als enige tekst "Die is de lul van de dag".

Met Henk als voorzanger gebeurt het. Ik vraag mij af of dit een afspiegeling gaat worden van de toenemende symbiose binnen EsPion of dat het enkel de charismatische invloed is van Henk of aanwezigheid van partners. Afhankelijk hiervan zal ik mijn conclusies trekken.

22.00 uur

Het feest kent geen finale maar loopt wel naar zijn eind. De bedankjes en waarderen de woorden gaan vooraf aan het afscheid. Mensen groeten elkaar. 'Tot de volgende keer' wordt als verwachting uitgesproken en de bakjes met een nog complete maaltijd vinden gretig aftrek. Gelukkig ook degene die niet zozeer van Indonesisch eten houdt maar van Italiaans. 't Is opmerkelijk.

Schaakborden komen tevoorschijn en enkele 'diehards' nemen plaats. Er wordt wat 'gevluggerd'.

22.30 uur

Het opruimen start. Tom zit voldaan maar moe aan een tafel. Cora zegt dat het geen zin heeft Tom aan te sporen naar huis te gaan, hij zal wachten tot de spullen klaar liggen die in zijn auto moeten. Zo zal geschieden.

23.00 uur

Het opruimen is in volle gang. De FC en partners zijn op hun best. De penningmeester vergaart financieel overzicht en is in de weer met bonnen, punten, geld en overgebleven drank.

24.00 uur

De meesten hebben de Old School verlaten. Robert, Peter, Alfred en ik zijn nog druk bezig alles in orde te maken voor transport vanavond en morgenochtend. Aan de toog staan Roland en Dick na te praten.

01.00 uur

Wij (Robert, Peter en ik) sluiten ons aan bij Roland en Dick voor een korte terugblik.

02.00 uur

Met overgebleven spul in de achterbak sluit ik de deuren. Alle borden, bestek zijn door de vaatwasser gegaan, de chaving dishes zijn gespoeld, de glazen teruggebracht naar het restaurant, het afval in de containers, de zaal, de keuken opgeruimd. Peter zorgt nog voor enige vertraging en zoekt al vloekend naar zijn fiets sleutel. Onder het mom van 'samen uit, samen thuis', laat je elkaar niet los maar wacht totdat het verlossende woord wordt uitgesproken 'ik heb hem'. Robert en Peter fietsen samen op. Roland en Dick ook. Tot aan de bocht, dan gaat Roland op de fiets zijn eigen weg. Als ik hem passeer met de auto ben ik blij dat de weg breed is. Hij heeft geen slinger in zijn wiel, al doet zijn rijstijl dat wel vermoeden. Maandagochtend 8.00 uur moet ik bij Butler zijn met de tafels. Gelukkig zit de zondag er nog tussen.

Het was een goed feest.

Raymond Altman

- o - 0 - o -

EsPion scoort 50% op Limburg Open

Elk jaar wordt in het pinksterweekend een groot internationaal toernooi gehouden in Maastricht, het Limburg Open. Naast onze vaste afvaardiging (Klaas en Harrie) was ook ondergetekende deze editie van de partij. Ik had mijn vriendin weten over te halen tot een weekendje Maastricht onder de plechtige belofte dat ze dan mijn creditkaart mocht leegplunderen terwijl ik aan het schaken was. Ik had mij te voren wel verzekerd van een halfje door het nemen van een bye in de derde ronde (zaterdagavond).

De eerste ronde, op vrijdagavond 22 mei, begon voor mij teleurstellend. Aan het 21ste bord in de C-groep zat ik tegenover ... niemand. De wedstrijdleader zei dat ik gewoon een zet moest doen (ik had wit) en de klok moest indrukken. Na een half uur werd er toch een tegenstander voor me gevonden, ook iemand die een half uur had zitten wachten op iemand die niet kwam. Waarschijnlijk waren we beiden niet meer erg gemotiveerd om te schaken, want na 14 zetten was het remise door zetherhaling. Mijn tegenstander kon daar tevredener mee zijn dan ik, want hij had zwart en bijna 300 ratingpunten minder. Maar goed, het was een mooie avond, zodat ik met mijn

vriendin nog even door de wijk Wyck (spreek uit: Wiek) kon slenteren.

De volgende ochtend wachtte me een grote uitdaging: het Belgisch-Russische supertalent Lev Akulov, 11 jaar. In de eerste ronde had hij de plaatselijke favoriet Reinier Overtoom (rating 1739) op remise gehouden. In de doorschuifvariant van de Caro-Kann speelde ik 3. ... c5, waarmee ik een maand eerder Jos Hillebrand had verschalkt in de interne competitie van EsPion. Lev nam de pion niet, maar speelde 4. f4. Via een kleine combi gingen de dames van het bord en kreeg ik het loperpaar. Maar ik speelde het niet zo slim en Lev wist mij te dwingen mijn goede loper op te geven. Wel kon ik via de halfopen c-lijn de torens afruilen en hem met een dubbele c-pion opscheppen, maar het resterende eindspel was toch niet beter voor mij. En het werd nog veel beroerder toen ik dacht dat ik mijn (slechte) loper wel kon laten slaan door zijn paard, omdat ik het pionneneindspel moest kunnen houden, toch? Niet dus. Dat pionneneindspel was in alle varianten verloren, wat Lev en zijn vriendjes direct zagen. Ze hadden dan ook de grootste lol vanaf het moment dat ik in het pionneneindspel verzeilde.

Na afloop lieten we de partij bekijken door grootmeester Peng, die speciaal naar Maastricht was afgereisd om de partijen van de jeugd van deskundig commentaar te voorzien. Maar eerst moesten we wachten

tot ze klaar was met het analyseren van de partij van een ander supertalent, Siem van Dael, die in groep B ons aller Harrie Boom had verslagen. Het bleek dat Harrie diverse kansen op winst had laten liggen. Maar hij zou nog groeien in het toernooi, waarover straks meer. Mijn partij was eigenlijk zo slecht nog niet, tot het moment dat ik dat pionneindspel toeliet. Als ik mijn loper met 23. ... , Ld7 had teruggetrokken (een zet later kon ik dat ook nog doen) zou ik de partij wellicht hebben kunnen houden.

Ondanks mijn nederlaag verliet ik toch met een goed gevoel de speelzaal. Ik vond dat ik best goed had gespeeld en van die Lev zullen we nog veel gaan horen !

Terwijl ik die zaterdagavond met mijn vriendin asperges aan het eten was in het centrum van Maastricht, boekten Harrie en Klaas hun eerste overwinningen. Harrie tegen niemand minder dan Pieter van Foreest, jawel, het jongere broertje van Jorden en Lucas, en Klaas tegen, ja, tegen wie eigenlijk ? Nou ja, dat doet er niet zoveel toe. Klaas won en dat was het begin van een mooie serie, want de volgende dag zou hij nog twee keer toeslaan.

Zondag was niet alleen de dag van Klaas, maar ook van mij. Om 11 uur mocht ik aantreden tegen de regerend kampioen van Limburg onder de 16, Sophie van Stiphout. Inmiddels was ze al wel 16 geworden, dus dat kampioenschap zal ze niet kunnen prolongeren. En eindelijk deed ik iets wat me tot dan toe nooit gelukt was, namelijk een goede positie foutloos uitspelen. Ik was zo trots op die partij dan ik het notitieblaadje meteen maar in het bakje voor de schoonheidsprijs deponeerde. Later hoorde ik dat de schoonheidsprijs niet was toegekend, omdat de jury, bestaande uit de voornoemde grootmeester Peng, van mening was dat er geen partijen waren die die prijs verdienden. Waarom nou zo streng, mevrouw Peng !

Enfin, mevrouw Peng vond het dus maar niks, maar ik vond het geweldig. In de vierde ronde ging het in alle bescheidenheid met wit alweer tegen een dame en alweer geweldig. Het zwarte loodje werd gelegd door Sophie van Stiphout.

Sophie zou na haar nederlaag tegen mij alleen nog maar winnen en eindigde direct achter mij in de eindrangschikking. Zij won daarmee wel de prijs van tweede Limburgse vrouw van het toernooi. Dus als ik een meisje was geweest, en in Limburg had gewoond... Je snapt het. Op de nieuwste ratinglijst van FIDE vinden we Sophie terug met een rating van 1796 ! Helaas koop ik daar weinig voor, want in mei had ze nog geen FIDE-rating, terwijl haar laatste KNSB-rating "slechts" 1390 is. Maar het moge duidelijk zijn dat ik een sterke schaakster heb verslagen !

Voor de avondvoorstelling van zondag werd ik gekoppeld aan Robert (spreek uit:

Rooobert) Bloem, misschien niet de sterkste tegenstander, maar wel de aardigste ! Direct na de opening bood hij mij een drankje aan en een pion, die ik beide dankbaar aannam. Een tiental zetten later deed ik hetzelfde terug.* Er was echter een klein verschil: de pion die ik teruggaf was vergiftigd (nee, met dat drankje was niets mis, hoe durven je zoiets van me te denken). Robert nam zowel het drankje aan als de pion en niet veel later konden we aanschuiven in de kantine voor de nazit.

Dat werd nog heel gezellig, want ook Roberts vrouw José was net klaar met haar partij. En Harrie en Klaas waren er ook, Klaas in opperbeste stemming, want hij had die dag twee keer gewonnen, en Harrie, nou, als Harrie, aan hem zie je nooit of hij heeft gewonnen of verloren. Maar in de uitslagen zie ik dat Harrie die zondag een halve had overgehouden aan zijn twee partijen tegen schaaktalenten uit België.

De zesde ronde begon om 9 uur op maandagochtend. Wie bedenkt zoiets ! De meesten, waaronder ik, hadden maar weinig geslapen, want het serieuze schaakspel is niet bevorderlijk voor de nachtrust. Het zal dan ook niet verbazen dat er die laatste dag veel blunders te bewonderen zouden zijn.

Mijn ochtendpartij stelde mij direct voor een administratief probleem, want de naam van mijn tegenstandster paste niet op het notatieformulier: Franzke Kalkman de Koster. Wel een fraaie naam trouwens. Franzke is zeker geen slechte schaakster. Haar uiteindelijke TPR zou dan ook hoger zijn dan de mijne. Maar ze had kennelijk haar ochtend niet. Misschien is ze een avondmens, wie zal het zeggen ? Ik speelde het Boedapester Gambiet, maar ze nam de pion niet. In plaats daarvan speelde ze, a tempo, 3. c5. Na de partij zei ze dat ze wist wat ze deed, maar ik vraag me toch af of ze niet per ongeluk de verkeerde pion opschoof. 3. d5 is namelijk wel een gerespecteerde manier om de gambietpion te weigeren. Na 3. c5, exd4, 4. Dxd4, Pc6 kon ik snel mijn stukken ontwikkelen, terwijl mijn tegenstandster tot en met zet 8 alleen pion- en damezetten deed. Vervolgens won ik een pion, en kreeg er van mijn tegenstandster nog een vol stuk cadeau bij. De rest was niet zo moeilijk.

Het voordeel van mijn vlotte overwinning in de voorlaatste rond was dat ik tijd had voor een goede lunch in het restaurant van zwembad De Geusselt (alles heet daar "De Geusselt", wat wel zo gemakkelijk is). Helaas waren Klaas en Harrie nog hard aan het zwoegen. Maar Vincent Wolters uit het Groningse Haren was al wel klaar met zijn partij, en die kon een stevige maaltijd goed gebruiken, want hij had nog kans op de eerste prijs.

Vincent had ik vrijdagmiddag leren kennen toen wij beiden te vroeg in de sporthal aankwamen voor de aanmelding. En wat is

er geschikter om de tijd te doden dan een potje schaak? Dus feitelijk was mijn eerste partij van het Limburg Open er eentje tegen Vincent. En dat schept een band. Vincent is een hele sterke schaker en was vorig jaar clubkampioen van Haren (zie: <http://www.harenerweekblad.nl/vincent-wolters-kampioen-schaakclub-haren/>).

Na twee zwaarbevochten remises in het begin was hij goed op stoom gekomen en hij stond na de voorlaatste ronde op 5 uit 6, op slechts een halve van de koplopers. De laatste ronde zou hij remise maken met een sterke Duitser, wat hem uiteindelijk de vierde plaats en de gedeelde derde prijs van de C-groep zou opleveren. Een puike prestatie.

Zelf mocht ik in de laatste ronde plaatsnemen aan bord 9. Zo ver vooraan had ik het hele toernooi nog niet gezeten. Het zal niet verbazen dat mijn tegenstander een sterke was: Rahul Hotwani uit India, met een rating van bijna 1700. Gelukkig had ik wit, maar dat belette mij niet om al op zet 15 een pion te verliezen. Vanaf dat moment speelde ik feitelijk een verloren wedstrijd, maar ik beet nog even van me af. Wat heet, om 8 uur 's avonds waren wij de enigen die nog schaakten. Er waren na die 15de zet heel wat stukken en pionnen van het bord verdwenen, maar de voorsprong van Rahul bleef tot zet 59 beperkt tot één pion. Toen sloeg hij mijn laatste pion en had ik alleen nog looper en koning tegen zijn paard, koning en pionnen op de g- en h-lijn. Ik hoopte mijn looper nog te kunnen offeren tegen zijn beide pionnen, maar moest in vliegende tijndood op de 73ste zet mijn looper geven voor alleen de g-pion. Op zijn Harrie Booms probeerde ik me nog pat te laten zetten, maar daar trapte Rahul niet in, en op de 80ste zet, met nog enkele seconden op de klok, gaf ik me gewonnen. Een enerverende partij en toch wel een mooi einde van mijn debuut op het Limburg Open!

Klaas en Harrie, die de vorige rondes lange partijen hadden gespeeld, waren in de laatste ronde snel klaar, Harrie met een remise en Klaas met een nederlaag tegen Alicia Akulova, de 12-jarige zus van Lev. Uiteindelijk kwam Harrie tot een zeer verdienstelijke score van 3 uit 7 in de B-groep, met een TPR van maar liefst 1782. Klaas begon wat moeizaam, had een sterke tussensprint met 3 uit 3, maar sloot af met twee nederlagen, en eindigde in de middenmoot van de C-groep met 3½ uit 7. Ikzelf eindigde op plaats 50 in groep C, met een score van plus 1.

Helaas konden we niet meedingen naar de teamprijs, want daarvoor moest je met 4 mensen van één vereniging meedoen. Maar met een overall score van 50% heeft EsPion zijn visitekaartje afgegeven in Maastricht!

* Eigenlijk bood ik het eerste drankje aan, maar

soms moet je de feiten wat verdraaien ten bate van het verhaal...

Marcel Kusse

De notaties en analyses die Marcel van twee van zijn partijen maakte, staan in het Blog op www.espion.club.

- o - 0 - o -

Wie, wat en waar

EsPion

Sinds 23 mei 2014. www.espion.club

Voorzitter:

Raymond Altman, 020 - 665 89 63
voorzitter@espion.club

Secretaris:

Alfred Vellekoop, 0294 - 45 01 50
secretaris@espion.club

Penningmeester:

Gerard Diependaal, 020 - 615 36 05
penningmeester@espion.club

Bestuurslid algemeen:

Peter de Haan, 0621 - 29 58 24
bestuur@espion.club

Bestuurslid algemeen:

Willem Alpherts, 020 - 470 03 92
bestuur@espion.club

Wedstrijdleider extern:

Henk Enserink, 030 - 666 40 24
extern@espion.club

Wedstrijdleider intern:

Harrie Boom, 0636 - 00 39 42
Afmelden tot uiterlijk 18:00 uur
intern@espion.club

Website

Mick Vaassen, 0629 - 56 63 81
webmaster@espion.club

Redactie

Materiaal (liefst als Word-bestand)
redactie@espion.club

- o - 0 - o -

Nieuw: Ton de Steenwinkel is recent en met frisse kijk lid geworden van EsPion. Hij heeft er zin in. Wij ook. Welkom, Ton.

EN LEON IS DE KAMPIOEN